

EENE GESCHIEDENIS UIT NIEUW-ZEELAND.

Waar deze menschen zoo nieuwsgierig naar toe zien? — Gij raadt het wellicht. Naar een schip? — Juist. Maar zou het alleen nieuwsgierigheid zijn? — Ik zal het u verhalen.

Voor omstreeks veertig jaren stevende een groot koopvaardij-schip, „Boyd” genaamd, naar Nieuw-Zeeland om eene lading hout in te nemen. Nieuw-Zeeland was toen nog heidensch. De Boyd was het grootste en best uitgeruste schip dat zich tot hertoe om handelszaken aan Nieuw-Zeeland's kustten vertoond had. De Nieuw-Zeelanders kregen derhalve grooten trek om in bezit van dit schip te geraken. Zij lokten den kapitein en eenige van de manschap van het schip in het binnenste van het land, vielen daar verraderlijk op hen aan en vermoordden hen. Te gelijk werden de aan boord geblevenen ook overvallen en omgebracht, en zoo kwamen de Nieuw-Zeelanders in bezit van het schip.

Nu zult gij wel begrijpen, dat het niet alleen uit nieuwsgierigheid is, dat die mannen op het plaatje zoo staan uit te kijken.

De gevolgen van deze afschuwelijke handelwijze waren voor degenen die haar gepleegd hadden, kwaad genoeg. De troep inlanders aan boord van het schip geraakte weldra in strijd; met de natuur en het gebruik van de schietgeweren en het kruid waren zij niet bekend, gingen er onvoorzigtig mede om en zoo gebeurde het, dat het schip al spoedig in brand geraakte en van de vlammen verteerd werd, terwijl eene menigte inlanders zich aan boord bevond. Maar men had ook eenige vaatjes kruid aan wal gebragt. De inlanders meenden dat het eene soort van spijze was, zoo als gierst. Dat moest gekookt worden, dat zou lekker zijn. Zij maakten dus toebereidselen tot een del-

cieusen maaltijd. Een maaltijd van gekookt buskruid! — Smakelijk eten! — Maar gij zult spoedig zien hoe dat adiep. De ovens waren klaar gemaakt, een vaatje werd er in gezet en daarna het hout aangestoken. Natuurlijk vatte het kruid vuur en er volgde eene vreeslijke outplofing, welke geheele scharen der ongelukkige inlanders aan stukken sloeg en ombragt. »De Heidenen zijn gezonken in de groeve die zij gemaakt hadden; hunlieder voet is gevangen in het net dat zij verborgen hadden.» Ps. 9:16.

Vele jaren wist men in Engeland niets van wat er met het schip gebeurd was; men dacht dat het in volle zee met man en muis was vergaan. De ware toedragt werd echter op eene merkwaardige wijze aan het licht gebragt. Acht jaren na het bovengemelde predikte een zendeling voor eenige inlanders van den grooten dag der rekenschap en zeide, dat te dien dage al de verborgen werken der duisternis aan het licht gebragt en de misdaden der menschen naar verdiensten vergolden zullen worden. Daar was een opperhoofd bij, wiens geweten hem van wege zijn aandeel aan de vermoording van de bemanning der Boyd besongstigde. Hij vroeg of dan alles bekend zoude worden? — De zendeling antwoordde: »Voorzeker zal het.» — »Dan,» zeide het opperhoofd, »zijn wij allen verloren, want dan zullen wij als moordenaars van de bemanning der Boyd verdoemd worden.» — Op verdere vragen van den zendeling kwam de geheele geschiedenis aan het licht.

Dergelijke gebeurtenissen komen nu in Nieuw-Zeeland niet meer voor. Het Evangelie heeft daar alle dingen nieuw gemaakt en vreesde schepen die daar aanleggen, hebben even weinig kwaad te vreezen, alsof zij in eene onzer havens binnenloopen.

T. M. L.

KEIZER TITUS EN DE MUG.

EENE JOODSCHE LEGENDE.

Nadat het joodsche volk den Christus ter dood had gebragt, heerschte in Palestina steeds onrust en misnoegdheid. De verwachting van een aardsehen Messias, het knellende juk der romeinse overheersching en de geestdrijverij van valsche profeten werkten zamen om het volk bijna jaarlijks tot oproer te brengen.

Na den dood van koning Herodes Agrippa werd het joodsche land als romeinisch wingewest door proconsuls bestuurd. De wreedheid en hebzucht dezer dwingelanden deed de verbittering der Joden ten top stijgen, zoodat zij in het jaar 65, tijdens Gessius Florus proconsul was, tot een algemeen en geduchten opstand kwamen.

Geheel Judea en Galilea vloog te wapen; de opstandelingen in wier magt de vestingwerken van Jeruzalem waren, versterkten die aanzienlijk; als met een tooverzal verzeen overal wapensmederijen en werden oorlogswerktuigen en benodigdheden vervaardigd, en weldra telde de joodsche strijdkracht enige honderdduizende manschappen. De gunstige wending die de zaak der opstandelingen aanvankelijk nam, noodzaakte de Romeinen om door krachtige maatregelen, zoo mogelijk, het verlies van een geheel wingewest te voorkomen. Keizer Nero zond Flavius Vespasianus aan het hoofd van 60 duizend uitgelezen soldaten naar Palestina, en deze beroemde veldheer voerde aldaar gedurende 3 jaren letterlijk een vernielingskrijg; de Joden toch strede met den heldenmoed der vertwijfeling.

Reeds had Vespasianus Jeruzalem naauw ingesloten, toen hij te Rome tot keizer werd uitgeroepen; hij verliet Judea en stelde het opperbevel over het leger in handen van zijn zoon Titus. In het voorjaar van 73 liet deze zijne gansche krijgsmagt oprukken tegen Jeruzalem, binnen welks muren

godsdienstige en staatkundige partijschappen elkander met woede bekampten. Bovendien was Jeruzalem overbevolkt, zoodat de elende der zwaar geteisterde stad ras vermeerderd werd door hongersnood, die naar het zeggen der geschiedschrijvers zóó nijpend werd, dat zelfs menschen vleesch toenmaals gegeten is! En toch gingen de Joden voort hunne hoofdstad te verdedigen met een heldenmoed, die slechts zeldzaam is waargenomen bij volken, die hun ondergang nabij waren. De verdediging van Jeruzalem was eene herhaling van den strijd der Carthagers en der Numantiërs tegen Rome; immers het fanatisme, de hardnekkigheid en de jammeren der belegerde Joden gaat alle beschrijving te boven. De matig gestelde vredesvoorwaarden van Titus werden afgewezen, en de belegeraars moesten den eenen versterkten heuvel na den anderen stormenderhand bemagtigen, elken muur afzonderlijk veroveren. Want de Joden, vertrouwend op de beloften, die zij in hunne Heilige Schrift vervat meenden, hielden tot op het laatste oogenblik vast aan het geloof dat een Messias zou verschijnen om hen te verlossen van de Romeinen. Zij verkozen als martelaren te sterven op de overblijfselen van hunne heiligdommen, liever dan zich weder onder het juk der heidenen te krommen. Op 10 Augustus van het jaar 70 werd de prachtige tempel eene prooi der vlammen, doch zelfs dit vermogt niet hen tot onderwerping te bewegen. De belegerden trokken terug in de benedenstad, en toen ook dit gedeelte van Jeruzalem veroverd of verbrand was, verdedigden zij zich in de afzonderlijk staande burgt en omliggende forten, totdat de laatste daarvan in September deszelfden jaars door de Romeinen bemagtigd was. Toen werd de stad, voor zooverre die nog aanwezig was, in brand gestoken en met den vlakken grond gelijkgemaakt.

Het lot der Joden, die den ondergang van hun vaderland overleefden, was boven beschrijving ellendig. Onmiddellijk na de verwoesting van Jeruzalem stierven nog ongeveer 10,000 menschen den hongerdood; de kinderen beneden 17 jaren werden als slaven verkocht en de volwassenen ge-

ketend deels naar de steengroeven van Egypte vervoerd om daar in levenslangen dwangarbeid te verkwinen, deels naar Rome opgezonden om in het strijdperk door wilde dieren te worden verscheurd. Het aantal gevangenen bedroeg, allen te zamen gerekend, 97,000; meer dan een millioen Joden hadden het leven verloren in dien bjarigen krijg.

Eene zoo ongehoorde ellende, eene zoo snoode verdelging van bijna eene gansche natie schreeuwde naar de meening der Joden om wraak. Jehova zou 't leed, zijn uitverkoren volk aangedaan, den overwinnaar vergelden. En volgens de overlevering is dit werkelijk gebeurd.

Na Jeruzalem verwoest te hebben, keerde Titus naar Italië terug. Luid jubelde het volk toen de overwinnaar der Joden, aan 't hoofd van zijn zegerievend leger, omgeven door alles wat zijn intogt pracht en luister kon bijzetten, Rome binnentrok; hij zelf waande zich magtig en gelukkig; doch ziet, gedurende zijn triumftogt vloog hem eene kleine mug in den neus en drong tot in zijne hersenen door, en dit nietig insect was het werktuig, door Jehova gekozen, om Titus te straffen voor het nameloos leed, dat hij 't joodsche volk had aangedaan. Want die mug prikte den triomfator in de hersenen, zij prikte hem weder, zij hield niet op met prikken, en de kwelling, de smart hierdoor veroorzaakt was onuitstaanbaar. Geen oogenblik rust was den keizerszoon meer gegund; de mug volbragt haar beulspligt onafgebroken; zij folterde hem van den ochtend tot den avond, en van den avond tot den ochtend, zoodat Titus menigmaal den dood aanriep om een einde te maken aan zijn lijden; maar de dood kwam niet. Alle middelen werden beproefd om de mug te verwijderen, doch 't bleek dat geene menschelijke magt of kunst daartoe in staat was. Bijna tot wanhoop gebragt, zocht de lijder zijne kwelling te vergeten door aan allerlei verstrooiingen deel te nemen; aanvankelijk vermeende hij hierdoor aan zijn kwaden genius ontsnapt te zijn, en daarom stortte hij zich hoe langer hoe dieper in een maalstroom van uitspattingen, doch spoedig bleek zijne dwaling, want zelfs te midden der dolzinigste bedrijven, prikte de mug voort, immer voort gedurende 9 volle jaren.

Toen besteg Titus den romeinischen keizerstroom, maar te gelijk nam ook zijn kweigeest daar plaats, en de mug die den overwinnaar der Joden geene rust had gegund, toonde evenmin ontzag of erbarmen jegens den Imperator, den magtigste der gansche wereld. Het bastte niet dat de keizer na zijne troonsbestijging zijne woeste levenswijze had vaarwel gezegd, dat hij den schepter zwaaiende met regtvaardigheid, wijsheid en edelmoedigheid, dat zijne deugden hem zelfs den naam van „de liefde en de wellust van het menschelijk geslacht” verwierven, de mug prikte immer voort, zij prikte hem nog toen in het jaar 81 de dood een einde maakte aan zijn voorbeeldeloos lijden.

Eene enkele maal, doch slechts voor weinige oogenblikken, had Titus zich werkelijk van de mug ontslagen gevoeld. Dit was geschied, zegt de overlevering, terwijl hij toevallig voor eene ijzersmederij stilstond, waar zoo vreeselijk gebeukt en geheimerd werd, dat de mug door het gerass van streek raakte en ophield met prikken. De keizer begreep de oorzaak zijner kortstondige verlichting, en liet onmiddellijk eene smederij vlak naast zijn slaapvertrek inrichten; maar helaas, de mug liet zich niet weder verschalken, zij bleef den last, haar door Jehova opgelegd, ten einde toe getrouw volbrengen.

Met deze legende omtrent de straf door het Opperwezen aan Titus voltrokken, troosten de Jodea zich over de verwoesting van Jeruzalem en den ondergang van hunne nationaliteit; want zij leiden er uit af, dat, wijl Jehova de heiligschennis aan zijn tempel en stad gepleegd, wreekte, Hij niet voor altijd geweken is van zijn uitverkoren volk, maar dat eenmaal weder zal verzamelen en herstellen in het bezit van hun regtmatig erfdeel.

Een ieder begrijpt dat de mug niet anders is dan een zinnebeeld van het geweten. Daarom aarzelen wij niet er bij te voegen, dat meer dan één magtige der aarde, ook in onze dagen, door eene titusmug gekweld wordt of zal worden, wegens veel leed aan zijne natuurgenooten en aan gevoelende schepselen van minderen rang veroorzaakt en 't welk hij, zoo niet geheel, dan toch grootendeels had kunnen voorkomen, had hij naar de stem van pligt en menschelijkheid geluisterd, in plaats van gehoor te geven aan de inblazingen van roem en bastzucht.

(Androcles.)

SPROKKELINGEN.

Oorsprong der nestels. Alva beval, om zich te wreken op een aanzienlijk corps Nederlanders dat zijne vaandels had verlaten, dat ieder man van dit corps, welken graad hij ook bezat, opgehangen zou worden wanneer hij gevangen werd genomen. Dit corps liet ten antwoord aan Alva weten, dat ten einde de strafonefening gemakkelijker te maken, iedereen een koord en een spijker om den hals zou dragen, maar het onderscheidde zich zoozeer dat het een ereteeken werd. Hiervan hebben de nestels hun oorsprong.